

лістів фінансово-економічного профілю, визначити найважливіші. Проведене опитування визначило пріоритетність наступних якостей: гнучкість мислення, уважність, гарна пам'ять, комунікабельність, рефлексія, винахідливість, креативність, стресостійкість, уміння працювати під тиском, працездатність.

Гарним прикладом може бути загальновідомий перелік якостей Бенджаміна Франкліна, над якими працював і виховував у собі, та постійна акцентуація на можливості та необхідності самовдосконалення і саморозвитку.

Важливо визначити, зрозуміти, які професійно значущі якості притаманні особі і в якій мірі, над чим варто працювати далі, що потрібно розвивати, а що опановувати. Пізнання власних можливостей стає першим кроком на шляху до постійного саморозвитку та безперервної освіти.

*Остапенко Е. О., викл.,
кафедра іноземних мов ФЕФ*

ФОРМУВАННЯ НАВИЧОК ТА ВМІНЬ САМОСТІЙНОЇ ПІЗНАВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАСОБАМИ ТРЕНІНГОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Технологічне суспільство стрімко розвивається і потребує високопрофесійних спеціалістів для всіх сфер своєї життєдіяльності. Факт постійно зростаючих вимог до працівників вже перестав бути новиною. Модернізація виробництва, застосування новітніх технологій, пошук та апробація нових шляхів і методів роботи стали нормою сьогодення. Ідея безперервної освіти, тобто освіти впродовж всього життя, небезпідставно завоювала широке коло прихильників та послідовників. Опрацюванню даної проблеми присвячені роботи С. У. Гончаренко, І. А. Зязюн, В. Г. Кремень, Н. Г. Ничкало.

В контексті неперервної освіти актуальності набуває потреба підготувати студента до самостійного набуття знань та озброїти його навичками самостійної пізнавальної діяльності.

Самостійну пізнавальну діяльність студентів розуміють як здатність вирішувати пізнавальні завдання (І. Я. Лернер, П. І. Підкасистий, М. М. Скаткін), як сукупність пізнавальних процесів

(І. Я. Розен), як інтегральну якість особистості (Т. І. Шамова, Г. І. Щукіна), як умову зв'язку освіти та самоосвіти (А. К. Громцева, О. М. Пехота) і т. д. Особливий інтерес, у ракурсі нашого дослідження, представляють собою підходи, запропоновані В. А. Козаковим, який розглядає самостійну пізнавальну діяльність як самостійну роботу в широкому розумінні, та М. М. Солдатенко, хто розуміє цей феномен як пізнавальну діяльність у більш широкому розумінні.

П. І. Підкасистий визначає самостійну пізнавальну діяльність як систему взаємопов'язаних компонентів, яка містить у собі:

а) змістовий компонент (знання, що виражені в поняттях або образах сприйняття і уявлень);

б) оперативний компонент (різноманітні дії, оперування уміннями, прийомами як у зовнішньому, так і внутрішньому плані дій);

в) результативний компонент (нові знання, способи рішень, новий соціальний досвід, ідеї, погляди, здібності і якості особистості).

Отже, змістовний компонент системи передбачає вміння здобувати знання на базі отриманої інформації, оперативний компонент — вміння вільно використовувати отримані знання за межами шаблонних ситуацій. Результативний компонент реалізується в переході отриманих знань в особистісний досвід, що є першим кроком на шляху до творчості — виходом за межі вже існуючих знань.

Ми розуміємо самостійну пізнавальну діяльність як систему самостійних пізнавальних дій, спрямованих на досягнення певної педагогічної мети, як засіб саморозвитку.

Абсолютно очевидно, що особливого значення набувають вміння вчитися, що передбачає розуміння студентом внутрішніх умов власної діяльності, усвідомлення своїх сильних та слабких сторін, знання індивідуально-типологічних властивостей (особливостей темпераменту, характеру, здібностей, типу мислення, видів пам'яті (домінуючих каналів сприйняття інформації)), вміння самостійно планувати свою діяльність, стимулювати та мотивувати себе, визначати пріоритети, організувати свій час, складати план досягнення цілей, контролювати етапи виконання плану, оцінювати якість виконання дій, вірити в свої сили та реальність досягнення бажаної мети і т. д.

У навчально-виховному процесі вищої школи тренінг або його елементи широко застосовуються як на лекціях, так і на практичних заняттях. Навчальний тренінг розглядається як важлива

складова професійного навчання, що має своїм завданням формування відповідних навичок та умінь (С. У. Гончаренко).

Інтерактивні методи навчання, які використовуються в ході навчального тренінгу, створюють атмосферу невимушеності, викликають живий інтерес, формують потребу в пізнанні, породжують зацікавленість у подальшому дослідженні проблеми. Використання методів гри дає можливість з'ясувати можливі зони росту, визначити напрямок спрямування подальших зусиль з самовдосконалення.

Завдяки використаним інтерактивним методам, тренінг відбувається цікаво і легко. Для того, щоб діяльність стала ефективною, за словами О. М. Леонтьєва, має відбутися зсув мотива на мету. Вдало проведений тренінг залишає відчуття задоволення від проведеної роботи, відчуття радості надбання нових знань, отримання досвіду, тож, діяльність набуває особистісного значення. В цьому криється ключ до бажання подальшого розвитку. Успіх надихає на нові звершення, стає стимулом майбутніх досягнень.

Залучаючи студентів до самостійної пізнавальної діяльності, в ході тренінгу маємо на меті формувати готовність вчитися впродовж життя, удосконалювати особистісно важливі та професійно значущі якості, шукати і відкривати в собі таланти, розвивати здібності, набувати нові вміння та навички, розширювати сферу пізнання, тобто — саморозвиватися.

*Поддєрьогін А. М., зав. кафедри, професор,
Углярєнко О. М., доцент,
Невмержицька Н. Ю., старш. викл.,
кафедра фінансів підприємств*

ПІДГОТОВКА ТА ПРОВЕДЕННЯ ТРЕНІНГІВ ЗА УЧАСТЮ СТУДЕНТІВ — МАЙБУТНІХ КОРПОРАТИВНИХ ТРЕНЕРІВ

Сучасні підприємства реалізують політику щодо постійного росту знань і професійної підготовки працівників в основному без відриву від виробництва, з використанням традиційного, соціально-рольового та поведінкового підходів. При цьому все ширше використовують тренінги. З цією метою крупні компанії за-